

[Søren Andersen.]

og lovforslaget om forhøjelse af invalide- og folkepensionsbidraget. Jeg vil altså beskæftige mig med to af de tre lovforslag, der er til behandling sammen. Derimod vil min partifælle, det ærede medlem hr. Peter Larsen, beskæftige sig med lovforslaget om forhøjelse af sygedagpengehjælpen.

Under hensyn til den økonomiske situation og de bemærkninger, mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, gjorde i går, vil jeg gerne sige, at når man på trods af den økonomiske situation og de forhold, den hviler i, alligevel mener, at der er mulighed for visse løntillæg til de lavestlønnede, og man også fra mit partis side erkender, at der må gives visse sociale ydelser, må man betænke, at det er en kendsgerning, at de, hvis forhold vi behandler i disse lovforslag, nemlig folke- og invalidepensionister samt enkepensionister, og endelig de, der må leve af forsorgslovens ydelser, hører til samfundets lavest lønnede — eller det er vel rigtigere at sige, at de har de laveste indtægter.

Det er ikke muligt her ved første behandling nøjagtigt at vurdere, om størrelsen af de tilskud, som lovforslaget giver de nævnte kategorier, er rigtig. Tilskuddene lægges som bekendt oven på den ydelse, der allerede blev givet i forsørgerens samtillæg til de befolkningsgrupper, man var enig om skulle holdes skadesløse for omsætningskattens virkning.

Jeg skal blot beklage, at man aldrig har tid til de fornødne revisioner af de love, hvortil vi nu behandler lovændringsforslag, men bestandig supplerer med nye ydelser, hvilket jo gør administrationen vanskeligere. Jeg må måske have lov til at sige, at det i nogen måde er medvirkende til at forfuske pensionstanken eller i hvert fald gøre den uklar.

Selv om det ikke altid er vore synspunkter, der er i overvægt, måske heller ikke i disse spørgsmål, har vi så stærke traditioner på det sociale område, at alene dette gør, at vi giver tilsagn om en velvillig behandling af nævnte lovforslag i det kommende udvalg.

Lad mig dernæst kaste blikket på det andet lovforslag, forslaget om en forhøjelse

af folkepensionsbidraget med $\frac{1}{2}$ pct. Dette lovforslag har sin oprindelse i den kommission, der har arbejdet i et års tid med problemerne om ophævelse af folkepensionens fradragsregler.

Jeg vil tillade mig at gøre nogle principielle bemærkninger om forholdene omkring disse fradragsregler. Det var ikke mindst på venstres foranledning, at der i forbindelse med folkepensionsloven i 1956 gennemførtes en mindstepension udgørende en fast procent af gennemsnitsindtægten her i landet, en mindstepension, som alle kan erhverve uanset indtægt. Det er vist ikke helt forkert, nej, det er rigtigt, at sige, at uanset, at man gav pensionerne i det samlede lovkompleks, mindstepensionen og den indtægtsregulerede pension, navnet folkepension, så er den egentlige spire til en folkepension nævnte mindstepension, som enhver kan erhverve uanset indtægten art og størrelse. Hvis der ved udregningen af folkepensionen sker fradrag for indtægt, enten den rinder af rente af formue eller selvpensionering — det er i og for sig ligegyldigt, for i begge tilfælde ligger der i almindelighed bag disse indtægter arbejde, sparet forbrug — eller der er tale om arbejdsindtægt, er det jo ganske givet, at dette er uheldigt for et samfund.

Det er jo i øvrigt sådan, at den gruppe af mennesker, for hvilke der sker sådanne fradrag, og som man har benævnt selvpensionister, jo i al almindelighed har om ikke de vanskeligste kår, så i hvert fald stærke ubehageligheder ved den inflation, som vi oplever her i samfundet. Der er jo en kolossal forskel på penge skabt gennem opsparing, som er sat ind på rente på forskellig måde, og penge placeret på anden måde. Vi har derfor aldrig tabt det mål af sigte: en folkepension, lige og almindelig, og en folkepension, som alle kan erhverve. Vi nåede et skridt fremad, da den højtærede socialminister i november 1961, efter at mit parti gentagne gange havde rejst sagen, også her i salen, lovede at nedsætte en kommission med henblik på fradragsreglernes endelige ophævelse. Nu endelig syntes frugten moden til at plukkes. Nu indså man endelig under indtryk af voksende forbrug, for lille kapitaldannelse, at opsparingen ville kunne fremmes, hvis man ophævede folke-